

Οι εκλογές, ο κ. Τσίπρας και το τέλος του νοήματος στην πολιτική

Κώστας Τσαζάρους

«Η σαγήνη είναι αυτό που αφαιρεί από τον λόγο το νόημα του και τον εκπνέει από την αλήθεια του»

Jean Baudrillard

Αναμφίβολα, μετά το αποτέλεσμα των εκλογών της 20ής Σεπτεμβρίου ο κ. Αλέξης Τσίπρας έχει κάθε δικαίωμα να θριαμβολογεί για τη μεγάλη προσωπική του νίκη. Όταν όμως αυτό το αποτέλεσμα επιβεβαιωθεί κανείς να το συζητήσει με τα ουσιώδη δεδομένα της εν εξελίξει ιστορικής πραγματικότητας ένας μέτρια συνेतός πολίτης δυσκολεύεται να αποδεχθεί ότι με αυτό το αποτέλεσμα ο κυρίαρχος λόγος είναι τα μεγάλα εθνικά, κοινωνικά και οικονομικά ζητήματα που με τις εκλογές τέθηκαν υπό την κρίση του. Στο εν λόγω εκλογικό αποτέλεσμα, παρά πάσα προσδοκία, ανηγεί κανείς, αντί για την αποδοκίμαση και την απόρριψη, την έγκριση και την αποδοχή του λαού για την επτάμηνη καταστροφική και τυχοδιωκτική διακυβέρνηση της χώρας από τον ΣΥΡΙΖΑ και τον κ. Τσίπρα.

● Για την κατάρρευση της εμπιστοσύνης των εταίρων προς τη χώρα μας με τους τουρκαλιαντισμούς και τις μιλφοές του συνεργάτη και εντολοδόχου του κ. Τσίπρα κ. Βαρουφάκη.

● Για την επιλεκτική χρεοκοπία της χώρας από τους επικίνδυνους χειρισμούς της προηγούμενης κυβέρνησης.

● Για την επιστροφή στην ύφεση από την ανάπτυξη που είχε σημειωθεί στο τέλος του 2014.

● Για τα νέα ελλείμματα μετά την επιτυχή δημοσιονομική προσαρμογή του 2014.

● Για τον θεσμικό και κοινοβουλευτικό

εκτροχασμό του κράτους.

● Για την αύξηση κατά 90 δισ. ευρώ του δημοσίου χρέους και την αντίστοιχη επέκνωση της δυναμικής της βιωσιμότητας του, ζεπάτας των επικίνδυνων χειρισμών της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ.

● Για το «γύψωμα» της οικονομικής δραστηριότητας μέσω των περιορισμών στην κίνηση των κεφαλαίων που οδήγησαν εκατοντάδες υγιείς επιχειρήσεις σε κλείσιμο, άλλες σε εκπατρισμό και αύξηση την ανεργία.

● Για την άνετη αποχώρηση λόγω παραίτησης της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ και την πρόκληση διάλυσης της προηγούμενης Βουλής, που χρησιμοποιήθηκε κατά τρόπο που υπεξείζει το Σύνταγμα, ως μέσο εξουδετέρωσης και όπλο τιμωρίας των εσωκομματικών αντιπάλων του κ. Τσίπρα.

Παράλληλα, σε αυτό το εκλογικό αποτέλεσμα εμπεριέχεται και η απονομή χάρτη προς τον κ. Τσίπρα, για την άβυσσο των προεκλογικών υποσχέσεων του και τα παραπλανητικά μέσα που χρησιμοποίησε για να ανέλθει στην εξουσία. Για τη μη υλοποίηση του προγράμματος της Θεσσαλονίκης, για τη μη ακρόαση του Μνημονίου και για τη μη αλλαγή του συσχετισμού δυνάμεων στο εσωτερικό της ΕΕ, για τη μη αποτελεσματική διαπραγμάτευση, παρ' όλο που επί 6 μήνες, με όπλο την ετοιμότητα της ρήξης απειλούσε τους εταίρους, μέσω του κ. Βαρουφάκη, για τις ασήμαντες επιδόσεις της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ στην πάταξη της φοροδιαφυγής, της διαπλοκής και της διαβροχής.

Μια τόσο μεροληπτική όμως αντιμετώπιση από τον λαό της ακολουθίας αυτής των παραπομπών και των λαβών, στα οποία υπέσχοο ο κ. Τσίπρας και η κυβέρνηση του το προηγούμενο Ήμνο, δεν έχει σχέση με την ως σήμερα επισημή του έλληνα ψηφοφόρου να κατατηρίζεται και όχι να υπερηφρίζεται, να τιμωρεί και όχι να επιβραβεύεται όσες κυβερνήσεις κατά τη θητεία τους είτε τον είχαν δυσοαρσέσει, είτε τον είχαν ηγήσει με περιοριστικά εισοδηματικά μέτρα, είτε είχαν βασικός

Ο κ. Τσίπρας μεταβλήθηκε σε ελκυστική εικόνα

GETTY IMAGES, AP/STEFANO PIZZANO

αναπρέπει τα δεδομένα, στα οποία είχε «φωλευτεί» η κοινωνική και οικονομική καθημερινότητά του.

Εξάλλου, για πρώτη φορά η πρόταση για εθνική συνεννόηση των πολιτικών δυνάμεων που υποβλήθηκε προεκλογικά από όλες τις ευρωπαϊκές πολιτικές δυνάμεις απορρίφθηκε και προτιμήθηκε αντί αυτής να παρασχεθεί εντολή αυτοδύναμης διακυβέρνησης στους ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Για πρώτη φορά επίσης ένας στους δύο Έλληνες διανοητές για τις εκλογές και αρνήθηκε να

συμμετάσχει σε αυτές, Γόρσιος την πλάτη του στην πολιτική και στο νόημα της.

Όλα αυτά είναι φανερό ότι συνέβησαν γιατί προφανώς ανατράπηκαν τα παραδοσιακά κίνητρα συμμετοχής στις εκλογές και τα λογικά θεμέλια σχηματισμού της λαϊκής επιθυμίας. Ο νικητής των εκλογών για πρώτη φορά δεν προκρίθηκε για τον ιδεολογικό και προγραμματικό του λόγο αλλά για τη σαγηνευτική εικόνα του.

Σε αυτές τις εκλογές η εικόνα νίκας του λόγου, η εντύπωση το νόημα, η απάθεια τη

συμμετοχή. Η κρίση έφερε στην Ελλάδα θεμελιώδεις αλλαγές στις κοινωνικές διανομές και τους μηχανισμούς που επιβάλλουν εκλογικές συμπεριφορές στους πολίτες. Ο Τσίπρας μεταβλήθηκε σε μια εικόνα ελκυστική. Μια εικόνα που μολούσε από μόνη της. Κανένας δεν άκουσε τον λόγο του στις συγκεντρώσεις, απολαμβάνει τις εντυπώσεις που γεννούσε η μορφή του. Άλλοστε τα λόγια του στην καλύτερη περίπτωση ήταν ψεύτικα, δεν είχαν καμία επαφή με την πραγματικότητα ή την αλήθεια των γεγονότων. Στη χειρότερη περίπτωση προκάλυπταν στους ηλιόφιλους κομμουνιστές συνειρμούς από την Ιστορία της Αριστεράς. Το «Είμεν δεν παραδίδουμε τα όπλα» παραπέμπει στη συμφωνία της Βάρκιζας ή « Η θα του τελειώσουμε ή θα μας τελειώσουν» (Ν. Ζαχαριδάκης).

Η επιθετικός φιλοτεχνημένη εικόνα του κ. Τσίπρα από μόνη της μετέβαλε την εκλογική διαμάχη σε παιχνίδι νοητείας. Ένα παιχνίδι που τελικά το κέρδιζε γιατί «οι σοσιαλές πλειονότητες», αδιόφορα και αδρανείς, σχεδόν υπονομιζόμενες μπροστά στην τηλεόραση, ρουφούσαν ηδονικά εντυπώσεις, σε τέτοιον βαθμό που για αυτές οι έννοιες του κοινωνικού, του πολιτικού και του πραγματικού να μην έχουν να κάνουν νόημα. Ο Τσίπρας κατάφερε να γίνει ακατάχρητος γιατί μετατράπηκε σε μια «παγίδα εντυπώσεων». Τράβηξε πάνω του όλα τα βλέμματα, έγινε ο «καθρέπτης των πάντων».

Επομένως, το εκλογικό αποτέλεσμα της 20ής Σεπτεμβρίου 2015 καταγράφει μια μεγάλη προσωπική νίκη του Τσίπρα που συντέλεσσε σε συνθήκες εικονικής πραγματικότητας και ανοησίας νοήματος και κερδήθηκε με μοναδικό μέτρο την προσωπική του σαγήνη. Μια σαγήνη ακατάχρητη που ο εξολοθρευτής άγγελος της θα έφερει πιθανότατα από το μέλλον, να τη μορφή της σοφίας του πόνου και όχι με την εικόνα κάποιου αντι-Τσίπρα.

Ο κ. Κώστας Τσαζάρους είναι βουλευτής Πύλης της Νέας Δημοκρατίας, πρώην υπουργός Πολιτισμού.